

2

En firkant af lys strømmer ind i værelset under det grå rullegardin, afslører støvet hængende i luften. Jeg ruller helt for, så jeg bedre kan se skærmen, og sætter mig igen og venter. Altid så lang tid om at starte op. Jeg må snart få den formateret igen, det må være mindst et halvt år siden. Jeg tager boxershortsene af, da browservinduet endelig dukker op, og tager fat om min slappe pik. Tjekker som en tvangshandling facebook, imens et andet vindue åbner Redtube. Den første video er *Busty teen gets twat licked and dicked*, og det tager et par minutter, før der endelig kommer liv i mig, men da den busty teen finder en sort strap-on frem, falder min rejsning med det samme. Jeg klikker hurtigt videre til *Big titted blonde slut plays with cock*, en lignende video, der denne gang foregår på et billardbord, uden nogen åbenlys årsag. Der er noget post-moderne over pornofilm handlingstruktur. Jeg tager fat igen, imens jeg spoler frem i videoen. Jeg er højrehåndet, men har lært mig selv at spille pik med venstre hånd. I starten kunne jeg kun holde rejsningen ved lige med venstre hånd, imens jeg surfede rundt, og var aldrig i nærheden af at komme. I dag er jeg lige god med begge hænder. Jeg er blevet ambidekstral pikspiller. På den

måde kan jeg styre musen med højre hånd uden at skulle stoppe med at rive den af. Jeg kan hurtigt skifte mellem vinduerne eller spole tilbage til et særligt godt sted i videoerne. Mit yndlingsøjeblik er der, hvor hun spreder benene og fører hans pik ind i sig. Desværre er den scene som regel langt inde i hver film, og de korte klip, som der er flest af på nettet, består oftest kun af scener efter den første penetration.

Fem minutter og tolv videoer senere giver jeg op. Det hjælper ikke. Min pik er stadig kun halvstiv, og Rikke bliver ved med at dukke op i mine tanker. Det føles forkert at onanere med hende i tankerne. For det er ikke bare tanken om hendes fisse eller om at bolle hende. Det er tanken om hende. Alt ved hende. Stemmen, det gennerte grin, måden hun fører sit hår om bag ørene. Og fregnerne. Alle fregnerne. Og det går bare ikke, for det er ligesom at give op eller gå på kompromis med drømmen om hende. Det er, som graver jeg mig endnu længere ned i et hul af besættelse, og hvert ryk i min halvslappe pik gør mig utilpas. Perfekt. Nu kan jeg ikke engang spille pik i fred for hende.

Mor og far har efterladt en seddel om, at de er taget på planteskolen, så jeg kan spise morgenmad i fred. Jeg åbner vinduerne for at få lidt frisk luft og kan høre, at flere af naboerne går ude i haven. Mor og far er åbenbart ikke ene om idéen, den sidste nattefrost må også være overstået nu.

Da jeg har spist tre krydderboller, skræller jeg en banan

og bladrer igennem avisen. Jeg giver mig god tid, ikke bare fordi det er weekend, men også fordi jeg ved, at dagens næste punkt er historierapport. Jeg er hurtigt færdig med Weekendavisen, alle artiklerne er for lange til, at jeg gider læse dem. Jeg skimmer en artikel, der forklarer, hvor meget CO₂ en enkelt banan forbruger på sin vej fra Honduras til Danmark. Et farverigt billede viser to børnearbejdere i slidte T-shirts mellem stakkene af grønne bananer. Jeg vil gerne til Honduras, når jeg har fået huen. Min søster har fortalt, at det er det billigste sted i verden at tage dykkerlicens. Men hvem vil tage med? Morten får aldrig sparet penge sammen til sådan en tur. Og mon ikke Andreas skal direkte på universitetet? Jeg kan ikke forestille mig at rejse sammen med andre end de to.

Jeg folder avisen sammen og får øje på et af mors New Age-blade, der ligger fremme og lyser op med et billede af en flammende trekant i et ørkenlandskab. Jeg slår tilfældigt op på en side med et billede af en storsmilende fyr i spraglet undertøj. Øverst på siden står der *Jannik Kaas fra Kolding fik en tropesygdom i Afrika og blev impotent. Vishnu gav ham livskraften tilbage*. Artiklen handler om, hvordan Jannik har lært at udnytte sin krops tantriske potentiale uden brugen af sin pik. Pikken, eller *lysets stav*, som artiklen kalder den, er nemlig kun ét af mandens erotiske centre. Det var dog også utroligt. Selv ikke i New Age-bladene kan jeg få fred, og jeg kan mærke min pik skrumpede ind, som den gør det, hver gang jeg bliver mindet om det: Jeg går i 3. g og jeg er stadig jomfru. Og hvad der er endnu værre er, at jeg er den eneste, jeg kender af slagsen.

Min fætter bollede første gang, da han var tretten. Morten da han var fjorten. Andreas, Tobias, ja selv Jonas har haft sex. Og alle med mere end én. Det giver mig en besynderlig følelse, når jeg kommer i tanke om det. Skam og misundelse og mest af alt irritationen over at gå glip af noget vigtigt. Lidt ligesom når jeg ikke blev inviteret til videoaftenerne i syvende klasse, eller da jeg ikke fik lov til at se *The Lord of the Rings*-filmene i biografen, fordi de var forbudt for børn under femten. Det her er bare meget værre.

Jeg lukker bladet igen og folder skrællen om resten af bananen. Jeg kan aldrig spise mere end halvdelen, og jeg smider den i skraldespanden på vej ud i køkkenet. Hele vejen fra Honduras over oceanet og direkte i skraldespanden. Næsten poetisk. Jeg stiller tallerkenen i den Elspare-mærkede opvaskemaskine og går tilbage på værelset, hvor der stadig lugter af en hel nats sprutånde.

Nyt dokument. En hel blank side og cursoren blinker mig utålmodigt i øjnene. Jeg bladrer igennem en af de tykke og billedløse biblioteksbøger og ærgrer mig igen over problemformuleringen. Endelig er vi nået til Anden Verdenskrig, og så skal vi skrive om Stillehavskrigen. Ikke et ord om Det Tredje Rige. Siden emneugen i syvende klasse har jeg læst og set stort set alt om Nazityskland. Når jeg spiller *Day of Defeat*, er jeg altid tyskerne, og Leni Riefenstahl-dvd-boksen står side om side med de mange bøger og film om tysk historie fra 1933-1943. Det er nok det eneste emne, hvor jeg ville kunne få et tolvtal,

og så dropper de det til fordel for japserne.

Jeg lukker bogen, og åbner Word, Messenger, iTunes, uTorrent, og et Chrome-vindue, så jeg er klar til at skrive rapport. Andreas er endelig online, og jeg skriver og spørger, hvad han lavede i går, før jeg går tilbage til dokumentet og skriver den første sætning til et afsnit om Pearl Harbor. Så går jeg i stå igen. Nok har MacArthur og kamikazepiloter og febersyge marinesoldater en vis karisma, men den blegner bare mod Goebbels' familieselv-mord, Speers Germania og Hess' mystiske landing i Skotland. Stillehavskrigen er for Anden Verdenskrig, hvad Chewbacca er for Star Wars, og hvad Robin er for superhelte. Bare et sidekick. Jeg klikker væk fra dokumentet, i det samme som Andreas skriver.

Andreas – Der er ikk tid til Jazz siger:

Hey Emil, var til familieshow i går, min onkels 40 års fødselsdag. Hva mæ dig?

Jeg bliver helt overrasket over, at han faktisk svarer, og jeg får lyst til at brokke mig over, at han ikke har svaret på mine sms'er, men beslutter mig for at lade være. Brok er aldrig det bedste at lægge ud med.

Emil – For smart til messenger siger:

Ok, fair nok. Jeg var i byen med Tobias og Jonas, bare std, ikk noget vildt. Skal vi ikk lave noget i aften?

Han svarer ikke med det samme, og jeg vender tilbage til

Pearl Harbor og får presset et par sætninger ud på dokumentet, inden den karakteristiske message-received lyd tikker ind.

Andreas – Der er ikk tid til Jazz siger:

Jo, vi kan sagtens være hos mig, jeg er alene hjemme. Barca spiller vist også.

Alt er jo okay. Han var bare til fødselsdag, og jeg har bare overdrevet. Der er altid en forklaring. Jeg får øje på hans displaybillede, der er taget af en nightlifefotograf og viser Andreas i færd med at vise sit bryst som Superman, og Morten der prøver at slikke hans ene brystvorte. Jeg griner over det groteske billede, og Andreas' villighed til at vise det for hele verden, og jeg kan mærke, hvordan bekymringen forsvinder ud af kroppen. Morten er sikkert også frisk i aften, og foran mig har jeg en afslappet eftermiddag foran computeren og en aften med grin og god fodbold.

Da jeg to timer senere nærmer mig en konklusion, logger Rikke på. Hendes displaybillede viser hende smilende og solbrændt på en græsplæne. Her er ingen opstillet galskab. Bare hende.

Jeg åbner en samtale med hende, og håber, at hun er ved at indtaste en meddelelse til mig. Efter at have stirret på feltet, hvor der skulle stå *Rikke indtaster en meddelelse* i et par minutter, skriver jeg selv til hende.

Emil – For smart til messenger siger:

Hej Rikke, tak for i går, det var griner! Havde du en god aften?
Kom I godt hjem?

Det giver et skud af adrenalin, da jeg trykker enter, og mit hjerte speeder op, imens jeg venter på at *Rikke indtaster en meddelelse* dukker op. Kom nu. Det skal dukke op. Jeg åbner dokumentet igen, men klikker straks tilbage og genlæser beskeden. Som om jeg ikke kan huske de tre sætninger. Kunne jeg finde på noget mere kedeligt? Jeg må skrive noget mere, noget spændende. Cursoren blinker endnu mere arrogant end før, og jeg er fuldstændig blank. Skoleopgaverne kommer jeg altid igennem før eller siden, gid jeg kunne sige det samme her. Jeg klikker tilbage til dokumentet og prøver at koncentrere mig, men den eneste sætning, jeg kan formulere, er *Kom I godt hjem*. Hvorfor svarer hun ikke? Hun må jo være der, hun har jo lige logget på. Vil hun virkelig ikke snakke med mig? Hun plejer da ellers altid at svare. Måske logger hendes pc hende automatisk på, og så er hun gået igen? Jeg er lige ved at logge af, bare for ikke at blive nedgjort af det manglende svar, da det endelig tikker ind.

Rikke siger:

heeeej!

Rikke siger:

nej, jeg synes det var SÅ stener ...

Emil – For smart til messenger siger:

Ja, der var lidt vel mange 16-årige der var helt vilde, det kan der være noget om. Du gik også ret tidligt.

Rikke siger:

ja lige præcis ...! der var næsten ingen vi kendte overhovedet så vi tog bare et par drinks og gik hjem

Emil – For smart til messenger siger:

Haha, lige lidt ekstra til tømmermændene? Vi blev heller ikke så lang tid, tog på kebabben for at få noget vildt ud af aftenen.

Rikke siger:

aaarj Emil, du er så klam!

Emil – For smart til messenger siger:

Nånå! Jeg spiste faktisk ikke noget, er aldrig sulten efter druk..

Rikke siger:

okay seje

Emil – For smart til messenger siger:

Jæsjæs.. 2cool4Al-Ahly. Eller noget. Du var da ret fuld i går, eller var det bare min opfattelse?

Rikke siger:

Det var bare din opfattelse! Ej jeg havde det så sjovt hjemme hos Louise, der var jeg nok lidt halvfuld ...du var ikke?

Emil – For smart til messenger siger:

Jo, jeg var også lidt fuld. Ja det kan jeg forestille mig, det er altid super griner hos hende! Man kommer virkelig til at savne de fester når vi er done.

Rikke siger:

Jeps det er rigtigt ...nå jeg vil smutte i bad for skal til familie aften og være der kl 16 århh ...kys

Og så er hun væk igen. Og jeg ved ikke, om jeg skal glædes ved hendes afslutningskys, eller græmmes over den intetsigende samtale. Det her bringer mig ingen steder.

J0n4s | Clan: All living beings suck! siger:

Emil! <http://www.youtube.com/watch?v=nZMwKPmsbWE>

Endnu en lam video af lyssværdskæmpende fjolser, operasyngende WoW-karakterer, skateboardende hunde eller nye RickRoll-versioner. Lige præcis hvad jeg har brug for. Jeg følger Rikkens eksempel og logger af og sidder tilbage med en næsten færdig opgave, udmærket klar over at den ikke bliver skrevet færdig nu. Jeg er for fuld af Rikke til at kunne koncentrere mig om noget som helst. Jeg gemmer dokumentet, slukker computeren, tager overtøjet på, og går udenfor for første gang i dag.

Jeg vader formålsløst rundt i villakvartererne og leger forstadsflanør, lægger ikke mærke til, hvor jeg ender, alle

vejene ligner hinanden. Med hovedet fyldt af Rikke finder jeg mig pludselig midt i det søndagsøde indkøbscenter. Selv alkoholikerne holder fri, og et par gråspurve, der hopper pikkende rundt foran bageren, er de eneste væsener til at holde mig med selskab. Jeg sætter mig på en af de slidte bænke og undrer mig over de tre letmælkskartoner, der ligger i en vandpyt. I folkeskolen sad de andre fra klassen tit hernede på weekendaftener og drak breezere og lakridsvodka og bajere, men da aldrig mælk. Jeg var kun inviteret med en enkelt gang. Det var den aften Tobias scorede Stine og fik sit første knald. Da jeg gik hjem, stod de lænet op ad rækken af indkøbsvogne, og han havde sin hånd nede i hendes bukser, og jeg tænkte, at inden længe var det min tur til at stå sådan. Men det var det ikke. Der er ikke sket en skid siden dengang. Det er jo også bare, fordi man skal have hul på bylden. Det har min fætter engang sagt. Men han snakkede om piger, jeg ved ikke, om det også gælder for fyre. Piger skal bare have hul på bylden, så knalder de på stribe. Og så fortalte han om en pige fra sin gymnasieklasse, der havde været jomfru, til hun var enogtyve, men derefter havde været sammen med alle fem fyre i min fætters vennekreds. Den pige blev simpelthen ellevild med pik, sagde han. Men jeg er jo allerede ellevild med fisse. Så måske det ikke gælder for fyre, det med at få hul på bylden. Jeg ved det ikke. Men det ville ellers give mening. Når jeg bare har været sammen med én, så ved jeg jo, hvordan det virker, og så bliver det sikkert lettere. Sådan kan jeg berolige mig selv. Men når jeg så tænker, at jeg bliver nitten år til sep-

tember, og det tætteste jeg har været på en kvindes skridt, er de trusser, jeg stjal fra vasketøjskurven hos Linda Hjort til vores afgangsfest i niende klasse, giver det altid en ubehagelig sugende fornemmelse i maven, og min pik skrumper sig sammen endnu en gang. Jeg kunne ikke engang finde ud af, hvad jeg skulle bruge dem til, trusserne. De ligger stadig i bunden af min undertøjsskuffe. Jeg må huske at smide dem ud, før mor finder dem en dag.

Jeg rejser mig og går ud af centret og vader mod blokkene bag centeret. De grå bygninger står på rad og række og troner over centret som monumenter over en tid, hvor beton var the thing, og ghettodannelser var noget, de havde på den anden side af Atlanten. Kommunen har prøvet at friske det lidt op med grønne fællesarealer og havemiljøer, og bittesmå blåregn og syrener hænger mellem opgangene og blegner væk i blokkenes skygger.

I modsætning til indkøbscentret er der faktisk en del liv i blokkene. To overgangsaldrrende kvinder småsnakker foran en opgang, tre indvandrerdrengene skiftes til at køre en tunet scooter op og ned ad stien mellem to af blokkene, og fire piger spiller ost i et hjørne foran et skur. Af en ghetto at være er her ret tilforladeligt. Jeg sætter mig på kanten til et bed med buske med små røde bær, der vist ikke er spiselige. Hvorfor planter man aldrig noget spiseligt på offentlige steder? Det grønne rækværk, jeg sidder på, er tæt beskrevet med små ridser. Et navn + et navn. Hjerte om et navn. Fuck et navn. En af drengene kommer fræsende forbi, og det giver en infernalsk larm.

Deres sølvkæder med dollartegn, Bullrot-hættetrøjer og glimtende hængerøvsbukser er som en uniform, de bærer alle det samme. De er boligblokkens brunskjorter, og de er det eneste, der har overrasket mig denne eftermiddag. Nåja, og så mælkekartonerne.

Døren til opgangen bag mig bliver slået op, og to arabiske piger på min alder går ud. Jeg smiler til dem, og da den ene siger 'Hej Emil', husker jeg at have set hende før. Hun har vist været til et par fester hos Jonas og er vist nok 1.g'er. Jeg husker ikke hendes navn, så jeg svarer bare med et hej og en løftet hånd som hilsen. Jeg undrer mig over, at jeg ikke huskede hende straks, hun er ellers smuk. Hvorfor har hun ikke gjort et større indtryk på mig? Er det, fordi hun ikke er en af os? Drengene har samlet sig i en flok omkring den tunede scooter, og en af dem peger på mig, siger noget til de andre. Jeg lader mine hænder glide over de ru brædder, før jeg rejser mig. Man kan mærke alle navnene med fingrene.

Det er blevet mørkt, inden jeg når helt hjem. Gåturen har gjort mit hoved let igen, og jeg er klar til at få udløsning. Jeg overvejer, om det skal være til *Dominican girl gets big cock between big tits*, eller *Ukrainian teeny bopper with big tits gets fucked hard in doggy style*. Det er globalisering. Far sidder på hug oven på vores carport, da jeg drejer ned ad vejen. Hans spinkle silhuet er oplyst af det 400-watt facadespot han fik i fødselsdagsgave.

„Nå, hvor har du været henne?“ råber han ned til mig. Jeg kan ikke se hans ansigt, kun konturerne af hans krop.

„Bare rundt omkring. Skal du til at ordne carporten? Hvad er der nu galt med den?“

„Jeg ville bare lige tjekke taget for sprækker, der faldt nogle store grene ned i vinters.“ Jeg smiler til ham. Han ligner en bizar overallklædt rockstjerne i spotlyset. „Men det kan klare mosten, sådan et godt gammelt asbesttag.“ Han klapper taget to gange med sin højre hånd og nikker tilfreds. „Det er dejligt. Det er et godt tag.“